

Viering 7 september 2025

Welkom en openingswoord

We zijn hier bijeen in de naam van + de Vader, de Zoon en H. Geest.

Van harte welkom in deze viering. Wat fijn dat u er bent. Alles is weer opgeruimd en gepoetst alsof er de afgelopen week, en met name gisteren, niets is gebeurd. Terwijl we een levendige en in alle opzichten fantastische rommelmarkt hebben gehad, met een heilzame, afsluitende maaltijd. Misschien hebt u zelf hard meegewerkt en bent u nog niet helemaal uitgerust. Het is elk jaar een dag waarin een enorme kring van toegewijde vrijwilligers, jong en oud, ergens afstand van doen: geen vrije zaterdag na een werkweek, geen zonnig terras, geen tijd om dat boek uit te lezen, mogelijk zelfs afspraken verzet om toch mee te kunnen helpen. Ergens afstand van nemen voor de essentie die zo bij onze gemeenschap hoort: de verbinding, de ontmoeting, en vooral het doel om de medemens te ondersteunen.

Ook in de lezingen van vandaag gaat het over de vraag of je afstand kunt doen.

Laten we zo meteen samen aanwezig zijn in deze viering. De vermoeidheid of zorgen die we hebben even achter ons laten. En een moment stil zijn voor een ontmoeting met elkaar en met God die ons richting geeft.

Overweging *Wijsheid 9:13-18b, Lucas 14: 25-33*

We worden al een aantal weken meegenomen in het Evangelie volgens Lucas, waarin we Jezus volgen op zijn tocht naar Jeruzalem. Hij geeft onderricht in steden en dorpen. Spreekt in woningen waar Hij wordt uitgenodigd, vorige week tijdens de maaltijd in het huis van een Farizeeër. En vandaag: gewoon ergens onderweg. Talloze mensen, jong en oud, trekken met hem mee. We kunnen ons de drukte en opwindning misschien voorstellen. Een sfeer van: 'hier gebeurt iets belangrijks. Mensen voelen zich aangesproken. Of misschien zijn ze gewoon nieuwsgierig en denken ze: als je maar bij deze man in de buurt blijft, dan kom je er wel. Dan leer je hoe je zo her en der je leven wat kunt aanpassen, en je gewoontes wat kunt ombuigen.

Maar dan draait Jezus zich om en haalt daar een dikke streep doorheen, lijkt het. Niet allerlei heilige huisjes overeind houden en die wat verbouwen. Nee, afbreken, en helemaal anders. 'Wie mij volgt, maar niet breekt met zijn vader en moeder en vrouw en kinderen en broers en zusters, ja zelfs met zijn eigen leven, kan niet mijn leerling zijn'. En: "Wie geen afstand doet van al zijn bezittingen, kan niet mijn leerling zijn'.

Moet je dan de manier waarop je leeft helemaal omgooien? Alles achterlaten? De band met gezin, familie, vrienden verbreken? Inkomen en bezittingen afstaan? Willen we, ja, kunnen

we dat? Voelt dat als Gods plan? Maar: de lessen van Jezus zijn niet voor niets radicaal. Het maakt dat de ernst ervan tot ons doordringt. Ze zijn confronterend. En de kracht daarvan is dat je na aanvankelijk verzet (dat kan niet, is niet reëel), dat je na dat verzet toch gaat nadenken en in beweging komt.

Net als vorige week en de week ervoor worden we vandaag geconfronteerd met Jezus' boodschap om je los te maken van overbodige, menselijke ballast. Loskomen van je bekende en veilige wereld, loskomen van het krampachtig bewaken van positie en bezit, loskomen van allerlei begeerten waardoor we ons vaak maar kortstondig goed voelen.

In de eerste lezing, uit het boek Wijsheid, wordt die menselijke ballast de 'aardse tent' genoemd. Die aardse tent is een last, staat er. Hij belemmert de geest om beweeglijk te zijn. Het belemmert een innerlijke beweging naar Gods plan. Een innerlijke beweging die maakt dat je de weg wilt gaan van wat werkelijk belangrijk is. Je zou kunnen zeggen: die aardse tent, dat is de schil. En Gods plan, de Geest die richting geeft, dat is de kern. Hoe vaker ik de passage uit het boek Wijsheid las, hoe meer ik er het beeld van schil en kern herkende.

Heeft Jezus het vandaag ook niet over schil en kern? Wil je de weg gaan van Gods plan, vanuit een onbaatzuchtige en liefdevolle kern, dan gaat het om losmaken van de schillen van het schijnbaar zo vanzelfsprekende leven, het krampachtig bewaken van bezit, het vooropstellen van eigen begeerten. Telkens weer leren zien wat werkelijk belangrijk is, en dat op de eerste plaats zetten. Niet jezelf de vraag stellen: wat wil ik hebben, wat heb ik nodig? Maar aan jezelf de vraag stellen: wie wil ik zijn. Misschien anderen de vraag stellen: wie wil jij zijn?

Zoals de situatie waarin iemand veeleisende zorg op zich neemt. Het is zwaar, je moet veel loslaten, je komt aan allerlei dingen niet toe die je zou willen. En toch wil je het zo het doen, vanuit die kern van liefde is het vol te houden. Of zoals journalisten en artsen in oorlogsgebieden die hun leven op het spel zetten, en toch willen ze het zo doen, om het menselijke verhaal te blijven vertellen en toekomst te geven. Het gaat om keuzes maken waarin je bereid bent om de consequenties ervan te dragen. Dat is het kruis dat Jezus je vraagt te dragen.

We komen allemaal wel in situaties terecht dat onze eigen aardse tent en Gods plan elkaar kruisen, waarin ze elkaar doorkruisen. Dat zijn de situaties waarin we schil en kern kunnen onderscheiden. Dan kan leven vanuit je eigen, veilige schil wel eens een kleinere werkelijkheid zijn dan leven vanuit de kern van een beweeglijke Geest.

Cecile Kuijpers

07/09/2025